

הולנוע

תדרוך

חובה לראות:

תל-אביב: חנה ואחיותיה. שיחות מלוכ - לכלות. קיץ, דקה לחצות. ירושלים: יום א' בכפר, קיץ, חנה ואחיו תיה.

תל-אביב

*** **שיחות מלוכלכות** (דיזנגוף 1. קנדה): סאטירה חריפה וחדת-לשון, ולמרות זאת עם הרבה אהבה לארם ולחולשותיו, על חיי-מין וחיי-אישות, הצביעות והבדירות, בחברה מערבת אינטליגנטית. מישהק מעולה של כל השחקנים המגלמים שמיניה אקדמית באוניברסיטה אחת.

מוראניס ואודרי 2 - מהיטלר ועד מק-קארתי

העולם כולו - מתחיל העניין להיות מסוכן באמת. סקיד רו אינה אלא החברה האנושית בכלל. והאומה ה- אמריקאית בפרט. בתורה המנביטה בריגעי-משבר את זרעי הפאשיזם שלה כמו שהיא מגדלת דשא מלאכותי משגשג בניו-יורק המפורסמות בחבורות. בית וגן טובים יותר. אפשר לקרוא לפרח בשם היטלר או מק-קארתי, אין זה משנה. הסכנה גדלה בביתך, ראה הוזהרת.

פאשיסט קטן צמח בגן

חנות קטנה ומטרפיה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - זו קומדיה מפחידה לא בגלל מראות-הזוועה שהיא מראה, כי אם בגלל המשל

האימתני שבה. שקצת כהה עוקצו. מחמת השימוש החוזר ברעיון המקורי. זה היה בשעתו סרט (רוג'ר קורמן) שהפך למחזמר (הווארד אשמן ואלן מנקן) - שאפילו הוצג בישראל בלי הצלחה - ועתה, שוב, סרט.

סיימור (ריק מוראניס) הוא נבעך שלימאזל טיפוס. העובד בחנות הקטנה והכושלת של מושניק האיום ברובע המושמץ של סקיד רו (יכול להיות כל סימטה מלוכלכת בדאון-טאון של ניו-יורק, בכל מקום או בשום מקום) ומאוהב נואשות ב- מוכרת-הפרחים הקטנה. המטומטמת והצפצפנית אודרי (אלן גרין). הסיכוי שלו צומח כשהוא מטפח צמח קטן ומיסתורי, ההופך את החנות הקטנה ללהיט. את בעליה למולטי-מיליונר ואת סיימור לבוטניקאי ששמו הולך לפניו. אבל הצלחה יש מחיר דמים: הצמח המיסתורי אינו אלא מיפלץ הצמא לדם-אדם.

בהתחלה זה לא כל-כך נורא לסיימור, כי הוא יכול להיפטר בדרך זו מכל הנבלים שבדרכו. כמו אותו רופא-שיניים סא-דיסט (סטיב מרטינ) הדוחה הנחלי) ולשחרר לעצמו את אודרי מידיו. עד מהרה גם בעל-החנות הרודני נבלע בתיאבון על-ידי הצמח הזוללן. אבל כשהצמח, הנקרא "אודרי 2", רוצה לבלוע גם את אודרי הראשונה, כלתו של סיימור, ובעיקרובתיה כמובן את

מלפנים ומאחור

חליפת ערב (לב, תל-אביב, צר-פת) - בתום חגיגות דמארדייה (שחקן גדול ופרא מגודל) ועם מלאת שנה בדיוק להצגתו של ה-

דפארדייה, בלאן ומיו מיו: השלישיה המתהפכת

עד כלות באשתו מתאהב עד כלות בבירון שמעניק לו אותו יחס שתלשני. ואומנם, חצי השעה הראשונה, כשהשלושה משתוללים במי-טות, מלפנים ומאחור, ומתעללים בבורגנים המסריחים מממון ומשיממון, זה עובד יפה. המשחק - מלודרמה שיגרתית למדי, המחליפה תפקידים נשיים בגברים אך נשארת בתחור-מי הריאליזם - מרתק פחות.

סרט שבו מדובר, חליפת ערב בקאן, מרשה לעצמה כותבת שורות אלה להכות על חטא. החטא: ראיית הסרט הזה פעמיים. פעם לפני שנה, בפסטיבל המפורסם, ופעם כעת, מתוך כוונה טובה לזכור את הפרטים האבודים, למען קוראי מדור זה. וזהו מעשה שלא ייעשה, במיקרה של חליפת ערב. לא מפני שאין זו יצירת-מופת, אלא מפני שזו עשויה להיות רק חוויה חד-פעמית, שעוצמתה טמונה בגורם-ההפתעה שלה.

לכן, אם בפעם הראשונה השתוללתי מצחוק, לפחות בחצי השעה הראשונה של הסרט, הרי בפעם השנייה צחקתי פחות, וחזרתי להיווכח כי חלקה העליון של חליפת-הערב הוא מב-ריק ביותר, שעה שמיכנסיה תלויים עליה ברפיון. ברטראן (הפרחים, הכינו את הממחטות) בלייה, הבימאי, מתמצא את הסיפור ביעילות: יושב לו ברנש ומרגיש לפתע כיצד אצבעותיה של חברתו משתעשעות בחנות-מיכנסיו. הוא מתחמם כהוגן, ואז הוא מגלה לתדהמתו שאין זו חברתו העושה לו דברים, כי אם חברו הטוב, היושב לידם. כך קורה, השמשולש הנצחי מתהפך על מיניו בטירוף קל - בוב (ז'ראר דפארדייה) מפתה את מוניק הממורמרת (מיו מיו), כדי להכניס את בעלה (מישל בלאן) והבעל המאוהב

הספורטאית עייפה

הבוקר שאחרי (לימור, תל-אביב, ארצות-הברית) - כוכבנית מזדק-נת ושתיה מתעוררת בוקר אחד ומוצאת את עצמה במיטה זרה,

פונדה וברידיגיס: השתית וגם רצחת?

שאינו מכופפים אותו. ומה שחשוב יותר - כמומחה מאין כמוותו לבימוי שחקנים, הפעם, הוא מחמיץ לאורך כל הדרך, ג'יין פונדה, בתפקיד הראשי, נראית אומללה וחסרת כיוון לחלוטין. לפי התסריט היא צריכה להיות משומשת במצב לא טוב, אבל אין ליבה נותן לה כנראה ללכת כל-כך רחוק והיא נעצרת באמצע: הפנים עייפות אבל הגוף של ספורטאית צעירה ולא של אשה המשתמרת באלכוהול מזה 20 שנה.

ליד גופתו של גבר ששכין גדולה תקועה בחזהו. היא אינה זוכרת כלל מה הביא אותה לשם. ולכן היא מייד מסתלקת מן המקום, אחרי שהסירה כל סימן שעשוי להעיד על נוכחותה שם.

כך מתחיל מתחן מוחמץ, שבו מפסידנית נצחית צריכה להוכיח שהיא רק כישלון מיקצועי, אבל לא רוצחת פאתו-לוגית. בדרך מנוסתה ממקום הרצח היא פוגשת מפסידן אחר, שוטר בדימוס, המנסה לעזור לה, למרות התנגדותה. הצמד נודד על פני לוס-אנג'לס, כאשר החשדות רודפים אחריהם. החלק המוצלח ביותר בסרט כולו הוא הצילומים של אנדזי בארטקוביאק, וירטואוז בזכות עצמו, שניתן בעין של צייר ומנצל היטב את נופיה הבלתי-זוהרים של עיר-המלאכים. למרבה הצער, אין הרבה מן המשותף בין אופי הצילומים הללו לבין נושא הסרט, ולמען האמת, נדמה לא פעם שהעלילה מתפתלת כדי להתאים את עצמה לאתרי-צילום, וזמני-התרח-שות משתנים מיום לילה, רק כדי לספק את הדרישות החזותיות של האיש שמאחורי המצלמה. זה מוזר, משום שהבימאי הוא סידני לומט, שאפשר לא פעם להטיל ספק בקלילותו, אבל נחשב עד היום כבעל-רצון-ברזל

לאורה דרן בשיכנוע עדין הנסיון הראשון

שבין סדינה נוצר פלונטר, קליל לכאורה ומביך למעשה.

*** **זיכרונות אהבה מפירנצה** (דיזנגוף 3 ארצות-הברית): סרט מענג של ג'יימס אייבורי לפי נובלה של איאם פוסטר, דניאל דריילואיס בתפקיד של סנוב נפוח מפסיד בכישרון רב את אהבתה של חמודות בריטית מתבגרת, הלנה בוהם-קארטר, לטובת ג'וליאן סנרס. כעת הופעת שורות אלה אפשר יהיה לדעת בכמה אוסקרים זכה הסרט.

*** **פלאטון** (שחף, ארצות-הברית, מוצג גם בכפיר ירושלים ובאורה חיפה): גם זה שייד להצגת האוסקר, בסך הכל, זהו סיכום קשוח וכאוב של מילחמת וייטנאם, המעורר את השאלות האם למרה אמריקה משהו מאז המיל-חמה ומרוע חזרה והסתככה במילחמות אחרות דומות מאז. לדעתו של אוליבר סטון (המובעת דרך דמותו של צ'ארלי שיין - בנו של השחקן הירוע מרטיין ואחיו של אמיליו אסטבס) האמרי-קאים נלחמים בעצמם והאויב האמיתי הוא בתור כם, האויב היחיד הוא דמינוי בלבד.

*** **שכנוע עדין** (הקולנוע, ארצות-הברית): לאורה דרן וטריט ויליאמס מפליאים לשחק בספור התבגרותה של נערה העומדת לפי גי נסיונה המיני הראשון. מישהק אהבים עדין ומסקרן.

*** **בחר בי** (לב 3, ארצות-הברית): אחד הסרטים המקסימים של השנה על רומאני-טיקה ומיץ, שקר ואמת, עם שחקנים מרגינים כמנ-לסלי אן וורן, ז'ניבייב בוג'ולר וקית קארארין.

*** **חנה ואחיותיה** (שחף, ארצות-הברית): גם הוא באוסקרים וגם אם לא יקבל, חובה לראות את וודי אלן ונשותיו הנפלאות בצ'יכוב משלהם.

*** **ללא רחמים** (פאר, ארצות-הברית): ריצ'ארד ג'יר יוצא לנקום את מות חברו השוטר ומוצא את עצמו לרכוש של המאפינר הגדול ביותר בניו-אורלינס, קים באסינג'ר החור-שנית, רגעים של מערבון טוב בתוך עלילה לא כלייכך מאינה.

*** **דקה לחצות** (תכלת, צרפת): ברטראן טאברנייה, שסירטו יום ראשון בכפר מוצג בירושלים וכראי מאד לראותו, בסיפור חייו של מוסיקאי כושי בפאריס בשנות ה-50, המשמש כידיו כמחווה לג'ז כולו. מעקב מרתק אחרי תהליך היצירה המוסיקלי בעזרת כמה נגני ג'ז מעולים, בראשם דקסטר גורדון, שגם מעצב את התפקיד הראשי וגם מועמד לאוסקר בתפקיד הוה.

עדינה פיינרו